

Nederlandse tekst (artikel 63 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 51.526 van 3 februari 1995

A. 60.169/VI-12.016

In zake : **BRION** Jean-Pierre,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Marc UYTENDAELE, advocaat,
Zwitserlandstraat 24
1060 Brussel,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoor-
digd door de Minister van Binnen-
landse Zaken.

DE RAAD VAN STATE, XIe KAMER,

Gezien de op 4 oktober 1994 door Jean-Pierre BRION ingestelde vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het hem op 6 september 1994 ter kennis gebrachte "koninklijk besluit van 12 augustus 1994, waarbij een einde wordt gemaakt aan de hem opgelegde schorsing bij ordemaatregel en op datum van 1 oktober 1994 ten aanzien van hem de definitieve ambtsontheffing door ontslag van ambtswege wordt uitgesproken;

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoeker de nietigverklaring van diezelfde handeling vordert;

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij;

Gezien het verslag van mevrouw DAURMONT, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 29 december 1994, waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 27 januari 1995 om 11 uur;

Gelet op de kennisgeving aan de partijen van het verslag en van de beschikking tot bepaling van de rechtsdag;

Gehoord het verslag van de heer MESSINNE, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. UYTENDAELE, advocaat, die voor verzoeker verschijnt, en van de heer THIBAUT, kapitein-commandant, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het andersluidend advies van mevrouw DAURMONT, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoeker, die op 23 maart 1943 geboren is, op 1 juni 1962 bij de rijkswacht in dienst getreden is, op 26 maart 1987 benoemd is tot luitenant-kolonel, op 18 februari 1989 beschuldigd is van verduistering, valsheid in geschriften, gebruik van valse stukken, vereniging met het oogmerk om misdrijven te plegen en omkoping van een ambtenaar, dezelfde dag gearresteerd is en op 24 maart 1989 in vrijheid gesteld

is door de kamer van inbeschuldigingstelling van het Hof van Beroep te Brussel; dat hij op 13 april 1993 door de correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld is tot twee jaar gevangenis met uitstel en tot een geldboete van duizend frank wegens valsheid in geschriften, verduistering, omkoping van een ambtenaar en sluikwerk; dat hij tegen dat vonnis in beroep is gegaan en dat de zaak thans bij het Hof aanhangig is;

Overwegende dat verzoeker bij een orde-maatregel dd. 22 januari 1990 van de minister van Landsverdediging een schorsing is opgelegd die verlengd is bij koninklijke besluiten van 25 april 1990 en 31 juli 1990; dat hij bij de Raad van State tegen die besluiten geen beroep heeft ingesteld;

Overwegende dat kolonel KENSIER, na kennis te hebben genomen van het vonnis van de correctionele rechtbank en van enkele processen-verbaal van het straf-dossier, op 6 juli 1993 verzoeker in kennis heeft gesteld van zijn voornemen om ten aanzien van hem "de strengste bij het statuut voor geschreven straf voor te stellen, namelijk de definitieve ambtsontheffing door ontslag van ambtswege", omdat de feiten "ernstig zijn en onverenigbaar zijn met de staat van lid van het rijkswachtpersoneel" en dat "de omvang en de frequentie van de toegegeven of als bewezen beschouwde feiten in dit stadium van het strafrechtelijk proces, aantonen dat het hem volstrekt ontbreekt aan ernst, aan verantwoordelijkheidszin en integriteit, dat hij weloverwogen de interne logistieke procedures voor persoonlijke doeleinden heeft misbruikt, waaruit een volstrekt onaanvaardbare opvatting van de beroepsethiek blijkt, terwijl zijn hoedanigheid als lid van het rijkswachtpersoneel hem precies en inzonderheid verplicht zulke overtredingen van de strafwet te voorkomen of zelfs vast te stellen"; dat verzoeker aan

kolonel KENSIER een memorie heeft overhandigd waarin hij "ten stelligste ontkent dat hij zich schuldig zou hebben gemaakt aan valsheid in geschriften en gebruik van valse stukken en voorts de beschuldiging van omkoping en het feit dat hem enige verduisteringen ten laste worden gelegd betwist"; dat kolonel KENSIER, na kennis te hebben genomen van die memorie en van de bijlagen ervan, zijn voorstel heeft bevestigd en heeft gepreciseerd dat zijn voorstel "steunt op een beoordeling van de tekortkomingen aan de beroepsethiek, die per definitie verschilt van de strafrechtelijke beoordeling van dezelfde feiten of tekortkomingen, tekortkomingen die (hij) als essentieel beschouwt, gelet op de echtheid van de feitelijke gegevens zoals zij uit het strafvonnis en de uittreksels van het gerechtelijk dossier blijken"; dat verzoeker, na van dat advies kennis te hebben genomen, op 19 augustus 1993 een nieuwe memorie heeft overhandigd aan kolonel KENSIER, die op 13 september 1993 beslist heeft zijn voorstel te behouden om de zaak bij de Onderzoeksraad aanhangig te maken;

Overwegende dat het voorstel van deze officier op 5 oktober 1993 door luitenant-generaal DERIDDER, commandant van de rijkswacht, is bevestigd inzonderheid omdat verzoeker

"tijdens de verhoren die hij gedurende het gerechtelijk onderzoek heeft ondergaan, toegegeven heeft dat hij :

- voor rekening van en ten nadele van de Staat door personeelsleden van de rijkswacht talrijke werkzaamheden heeft laten uitvoeren voor uitsluitend privé-doeleinden;
- de uitvoering van die werkzaamheden heeft toegestaan terwijl hij pertinent zeker was dat in die gevallen de voor dat doel noodzakelijke materialen die aan de Staat toebehoorden verduisterd waren";

Overwegende dat de Onderzoeksraad na lange en diepgaande debatten, waartegen verzoeker zich heeft verzet door middel van vijf achtereenvolgens ingediende

prejudiciële memories waarin hij de regelmatigheid ervan betwistte, op 28 december 1993 het volgende advies heeft gegeven :

"GEMOTIVEERDE ADVIES VAN DE ONDERZOEKSRAAD

- a. Na over de zaak te hebben beraadslaagd en teneinde daarover uitspraak te doen, heeft de Raad, bij geheime stemming, geantwoord op de volgende vragen en vastgesteld dat de antwoorden op die vragen als volgt uiteenvielen :

- **VRAAG 1** : zijn de feiten bewezen ?

ANTWOORDEN

- JA : VIJF (5) stemmen
- NEEN : NUL (0) stemmen

- **VRAAG 2** : zijn de feiten ernstig ?

ANTWOORDEN

- JA : VIJF (5) stemmen
- NEEN : NUL (0) stemmen

- **VRAAG 3** : zijn de feiten onverenigbaar met de staat van lid van het Rijkswachtpersoneel ?

ANTWOORDEN

- JA : VIJF (5) stemmen
- NEEN : NUL (0) stemmen

- **VRAAG 4** : dient ten aanzien van deze officier het ontslag van ambtswege te worden uitgesproken ?

ANTWOORDEN

- JA : NUL (0) stemmen
- NEEN : VIJF (5) stemmen

- **VRAAG 5** : dient ten aanzien van betrokkene met toepassing van artikel 3, A, 2°, der samengeordende wetten op de militaire pensioenen de pensionering te worden uitgesproken ?

ANTWOORDEN

- JA : VIJF (5) stemmen
- NEEN : NUL (0) stemmen

- b. Overwegende dat bij volstrekte meerderheid van stemmen het antwoord :

- op de vragen nr. een, twee, drie en vijf bevestigend is;
- op vraag nr. 4 ontkennend is;

is de Raad van mening dat de pensionering van Luitenant-kolonel BRION dient te worden uitgesproken

om de volgende redenen :

Wat de feiten betreft, heeft de Raad, ten gevolge van de inlichtingen die voortvloeien uit de verhoren van de getuigen en van de comparant, zich ertoe beperkt het gebruik van goederen van de Staat en het tewerkstellen van Rijkswachtpersoneel voor privé-werken in aanmerking te nemen maar daarbij opgemerkt dat :

- a. niet alle werken door Luitenant-kolonel BRION gevraagd zijn; sommige zijn op initiatief van een werkmán uitgevoerd en daarna stilzwijgend aanvaard;
- b. in een aantal gevallen het voor die werkzaamheden geleverde materieel blijkbaar afkomstig was van handelsgeschenken of afgedankt materieel was dat in feite niet of niet langer een goed van de Staat vormde.

Wat de zwaarwichtigheid en de onverenigbaarheid betreft, is de Raad de volgende mening toegedaan :

"Elk feit afzonderlijk genomen vertoont geen uitzonderlijk ernstig karakter, maar de herhaling van gelijkaardige feiten gedurende een periode van drie jaar blijkt voor de raad uitzonderlijk ernstig en onverenigbaar met de staat van hoofdofficier van de Rijkswacht. Er wordt niet voorgesteld belanghebbende van ambtswege te ontslaan, aangezien zulks noch billijk, noch evenredig met de gepleegde feiten wordt geacht.

De Raad heeft geoordeeld dat Luitenant-kolonel BRION, gelet op de aard van de tegen hem ingebrachte feiten en de omstandigheden van de zaak, niet meer bij de Rijkswacht kan dienen";

Overwegende dat de bestreden handeling, wat de tuchtstraf betreft, om de volgende redenen van dat voorstel afwijkt :

"dat het advies van de onderzoeksraad niet kan worden gevolgd, in de mate dat die oordeelt dat laatstgenoemde maatregel (noch) billijk, noch evenredig met de gepleegde feiten zou zijn;

dat te(n) dezen inderdaad rekening moet worden gehouden met de ernst van de feiten en de rang van dit

personeelslid, meer bepaald de graad van luitenant-kolonel;

dat de loopbaan van betrokkene noch het feit dat andere officieren in het verleden gelijkaardige feiten zouden hebben gepleegd of nog dat het aan de Staat berokkende nadeel relatief gering zou zijn, van die aard zijn dat zij van rechtswege tot een afzwakking van de ten aanzien van een personeelslid genomen maatregel kunnen leiden;

dat integendeel de bijzondere functie van betrokken hoofdofficier in aanmerking moet worden genomen waarvoor de geschonden deontologische regels nog strikter moesten gelden dan voor andere functies;

dat het inderdaad zijn taak was ter zake het voorbeeld te geven en geen activiteiten toe te staan die te zijnen voordele zouden worden gepresteerd, maar zowel de gemeenschap als andere personeelsleden benadeelden, vermits zij aldus van voor hen bestemde diensten verstoken bleven;

Overwegende dat de feiten een ruime weerklank hebben gekend die de goede naam van de rijkswacht en het vertrouwen dat de bevolking in die politiedienst stelt ernstig in het gedrang heeft gebracht;

Overwegende dat om de hierboven vermelde redenen, de Luitenant-kolonel BRION verweten feiten op statutair vlak dan ook met de strengste maatregel moeten worden bestraft, te weten het ontslag van ambtswege";

Overwegende dat krachtens artikel 17, §2, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve handeling alleen kan worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van die handeling kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging ervan een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat de verwerende partij aanvoert dat die wetsbepaling verzoeker ertoe verplicht "ernstige middelen aan te voeren, dat wil zeggen middelen die, op het eerste gezicht, bij de eerste lezing, ontvankelijk en gegrond lijken zodat de nietigverklaring van de bestreden handeling onvermijdelijk lijkt", en dat

"indien verzoeker bijgevolg wil voorkomen dat zijn middelen als niet ernstig afgewezen worden, hij zich bij het formuleren ervan dient te beperken tot het essentiële, wat inhoudt dat hij zeer nauwkeurig moet aanvoeren welke rechtsregel of welk rechtsbeginsel hij geschonden acht en al even nauwkeurig moet vermelden waarin die schending bestaat"; dat zij van oordeel is dat "in deze zaak nauwelijks kan worden betoogd dat ernstige middelen in de voormelde zin worden aangevoerd, in de mate waarin het eerste, tweede, derde, vierde, zesde en zevende middel telkens de vermeende schending aanvoeren van 6 tot 10 regels";

Overwegende dat wanneer een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling bij de Raad van State aanhangig is gemaakt, hij die niet kan afwijzen alleen op grond van de breedvoerigheid van de verzoeker; dat de door de verwerende partij aangevoerde exceptie niet kan worden aangenomen;

Overwegende dat verzoeker een eerste middel ontleent "aan de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van circulaire Nr. DIS 207 CD 261 van 4 mei 1990, van het beginsel van behoorlijk bestuur, van het algemene beginsel van billijke rechtspleging, van het beginsel waarbij de rechten van verdediging gewaarborgd worden, van het beginsel dat wordt uitgedrukt door het adagium patere legem quam ipse fecisti, van het beginsel volgens hetwelk een administratieve handeling die rechten doet ontstaan, zelfs als ze onregelmatig is, slechts kan worden ingetrokken tijdens de termijn van het beroep voor de Raad van State, aan dwaling omtrent de motieven, ontstentenis van motieven en machtsoverschrijding, doordat door artikel 1 van de bestreden handeling "op datum van 30 september 1990 een einde wordt gemaakt aan de schorsing bij ordemaatregel die aan de Luitenant-kolonel van de rijkswacht was opgelegd";

Overwegende dat het deel van de handeling dat in het eerste middel bestreden wordt een einde maakt aan een maatregel die verzoeker kon schaden; dat verzoeker er dan ook geen belang bij heeft daarop kritiek uit te brengen; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat verzoeker een tweede middel ontleent aan de schending van het algemene beginsel dat de tuchtoverheid zich binnen een redelijke termijn behoort uit te spreken, van het beginsel van behoorlijk bestuur, van het algemene beginsel van billijke rechtspleging, aan kennelijk verkeerde beoordeling, aan dwaling omtrent de motieven, aan ontstentenis van motieven en aan machtsoverschrijding, doordat de tuchtprocedure in kwestie aangevat is op 3 juli 1993, de Onderzoeksraad vergaderd heeft en uitspraak heeft gedaan op het eind van de maand december 1993 en verzoeker tot 6 september 1994 heeft moeten wachten om van de beslissing in kennis te worden gesteld;

Overwegende, enerzijds, dat een termijn van dertien maanden tussen het begin en het einde van een tuchtprocedure in casu niet kennelijk onredelijk lijkt, aangezien geen enkele al te trage vooruitgang kan worden vastgesteld tussen elk van de etappes ervan en, anderzijds, dat niets er op het eerste gezicht aan in de weg staat dat wordt ingestemd met de stelling van de verwerende partij dat het raadzaam was te wachten op de voorstellen van de Onderzoeksraden in gelijklopende zaken; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat verzoeker een derde middel, bestaande uit twee onderdelen, ontleent aan de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, billijke rechtspleging en eerbied voor de rechten van verdediging, aan dwaling omtrent de motieven, aan kennelijk

verkeerde beoordeling en machtsoverschrijding; dat hij in wezen betoogt dat de Onderzoeksraad geweigerd heeft toepassing te maken van de nieuwe regeling die is ingesteld door de wet van 24 juli 1992 tot wijziging van sommige bepalingen betreffende de rechtstoestanden van het personeel van het actief kader van de rijkswacht, die op 1 juli 1994 in werking is getreden, en dat deze late inwerkingtreding "leidt tot een ongelijke behandeling tussen, enerzijds, de personeelsleden die zoals verzoeker onderworpen zijn aan een tuchtprocedure die op zijn minst ten dele vóór die wet is gevoerd", en "anderzijds, zij tegen wie een tuchtprocedure is ingesteld na 1 juli 1994", een ongelijke behandeling die strijdig is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet; dat hij bovendien betoogt dat de Onderzoeksraad zijn uitspraak had moeten uitstellen tot de inwerkingtreding van voornoemde wet van 24 juli 1992;

Overwegende, ten aanzien van de twee onderdelen van het middel, dat de Onderzoeksraad, zoals hij ertoe verplicht was, de wetten heeft toegepast die van kracht waren op het ogenblik dat hij de zaak in behandeling nam en zijn advies uitbracht, dit wil zeggen de wetten van 27 december 1973 betreffende het statuut van het personeel van het actief kader van het operationeel korps van de rijkswacht en van 14 januari 1975 houdende het tuchtreglement van de krijgsmacht; dat het niet aan hem stond om het onderzoek van de zaak uit te stellen om een reden die geen verband hield met de zaak zelf of met de eerbiediging van de rechten van verdediging van de partijen; dat de wijziging van een tuchtregeling op zich geen schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet inhoudt; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat verzoeker een vierde middel ontleent aan de schending van de artikelen 10 en 11 van

de Grondwet, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, het beginsel van eerbied voor de rechten van verdediging en van billijke rechtspleging, aan dwaling omtrent de motieven, aan ontstentenis van motieven en machtsoverschrijding, doordat de bestreden beslissing steunt op de debatten die zijn gevoerd voor de Onderzoeksraad en op het door die raad gegeven advies, dat "het aan die Raad voorgelegde dossier bestond uit willekeurig uitgekozen gegevens van het strafdossier, dat "talrijke stukken die de stelling van verzoeker staven niet in het dossier waren opgenomen en dat daarmee, bijgevolg, geen rekening is gehouden, (...) dat het aan de Onderzoeksraad voorgelegde dossier vreemd genoeg stukken bevatte die niets uit te staan hebben met de feiten waarop de tuchtvordering steunde", terwijl het tuchtdossier volledig behoort te zijn;

Overwegende dat de rijkswachtcommandant verzoeker op 5 oktober 1993 voor de Onderzoeksraad heeft gebracht wegens :

- "- het voor rekening van en ten nadele van de Staat laten uitvoeren van talrijke werkzaamheden voor uitsluitend privé-doeleinden door personeelsleden van de rijkswacht;
- het toestaan van de uitvoering van die werkzaamheden terwijl hij pertinent wist dat in die gevallen de voor dat doel noodzakelijke materialen die aan de Staat toebehoorden verduisterd waren";

dat de voorzitter van de Onderzoeksraad in de uiteenzetting die hij op de terechtzitting van 22 december 1993 heeft gegeven, uiterst zorgvuldig heeft gepreciseerd welke verwijten in het raam van die feiten tegen verzoeker zijn ingebracht; dat verzoeker voor de Onderzoeksraad heeft toegegeven daden te hebben gesteld die daarmee overeenstemmen, en dat hij in dat opzicht alle gewenste uitleg heeft verschaft; dat hij op 28 december 1993, aan het eind van de debatten, zelfs het volgende heeft verklaard : "Ik betreur wat gebeurd is en dat ik

hier voor u sta (...). Voor het eerst in deze zaak ben ik op een menselijke manier verhoord, zonder dat ik de indruk heb dat men mij wil vernederen"; dat daaruit volgt dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat verzoeker een vijfde middel ontleent aan de schending van artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, van de wet van 24 juli 1992 tot wijziging van sommige bepalingen betreffende de rechtstoestanden van het personeel van het actief kader van de rijkswacht en van artikel 27 van het koninklijk besluit betreffende de inwerkingtreding van de wet van 24 juli 1992 tot wijziging van sommige bepalingen betreffende het actief kader van de rijkswacht en tot wijziging van het koninklijk besluit van 25 april 1979 betreffende het ambt en de ambtsontheffing van het personeel van het operationeel kader van de rijkswacht, doordat de debatten voor de Onderzoeksraad achter gesloten deuren zijn gevoerd;

Overwegende dat, enerzijds, noch de wet van 24 juli 1992, noch het uitvoeringsbesluit ervan op de bestreden procedure van toepassing waren, zoals reeds opgemerkt is in antwoord op het derde middel, en dat, anderzijds, artikel 6, § 1, van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van toepassing is op de rechtscolleges die beslissen ofwel over burgerlijke rechten en verplichtingen, ofwel over de gegrondheid van een strafvervolgung; dat de tucht van ambtenaren een aangelegenheid is die tot geen van die categorieën behoort; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat verzoeker een zesde middel ontleent aan de schending van de bepalingen en beginselen waarnaar in het vierde middel verwezen is, doordat

een van de getuigen die hij door de Onderzoeksraad had willen laten verhoren, niet verschenen is omdat hij van mening was dat zijn verhoor niet opportuun was wegens zijn hoedanigheid van hoger personeelsdirecteur, en dat de voornoemde Onderzoeksraad geweigerd heeft twee bijkomende getuigen op te roepen waarvan verzoeker bijgevolg had gevraagd dat ze verhoord werden;

Overwegende, enerzijds, dat de Onderzoeksraad alle getuigen heeft gehoord van wie verzoeker in de voorafgaande procedure het verhoor had gevraagd, met uitzondering van die welke niet verschenen is en die hij niet kon verplichten om te verschijnen; dat wanneer een getuige die gedagvaard is door de ambtenaar tegen wie een tuchtprocedure loopt, en die regelmatig opgeroepen is, weigert te verschijnen, die ambtenaar geen reden heeft om te beweren dat zijn rechten van verdediging met voeten zijn getreden;

Overwegende, anderzijds, dat verzoeker op de terechtzitting van 22 december 1993 bij de Onderzoeksraad conclusies heeft ingediend waarin hij, "om de afwezigheid van kolonel DUCHATELET te ondervangen" verzoekt dat acht nieuwe getuigen worden verhoord en dat de Onderzoeksraad dat in de volgende bewoordingen heeft geweigerd : "het oproepen van de door de verdediging genoemde personen wordt in dit stadium van de procedure niet dienstig geacht"; dat uit de bewoordingen zelf van de conclusies van verzoeker blijkt dat hij aan die getuigen "verscheidene vragen wenste te stellen over soortgelijke of gelijklopende gevallen als het zijne en over het daarbij gevolgde tuchtrechtelijk beleid", dat wil zeggen kwesties die niets uit te staan hebben met de hem verweten feiten en met zijn eigen situatie; dat daaruit volgt dat de Onderzoeksraad niet op kennelijk verkeerde wijze gebruik heeft gemaakt van zijn bevoegdheid om te oordelen of het opportuun was de getuigen te

horen wier verhoor door verzoeker was gevraagd; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat verzoeker een zevende middel ontleent aan de schending van het algemene beginsel van onpartijdigheid, van het algemene beginsel van behoorlijk bestuur en van billijke rechtspleging aan dwaling omtrent de motieven, aan ontstentenis van motieven en aan machtsoverschrijding, "doordat alle overheden die hebben deelgenomen aan deze tuchtprocedure organen van de Belgische Staat zijn", terwijl, eerste onderdeel, de Belgische Staat zich burgerlijke partij heeft gesteld voor de strafgerechten zodat hij tegelijk rechter en partij is, en terwijl, tweede onderdeel, zo de vraag van de verwerende partij aan de procureur-generaal bij het Hof van Beroep te Brussel om kennis te mogen nemen van het strafdossier is gesteld "wegens haar hoedanigheid van burgerlijke partij en zonder dat zij uitdrukkelijk heeft gesteld dat zij voornemens was een tuchtvervolgning in te stellen (...), men het bestaan zou vaststellen van een ernstige belangenvermenging waaruit een flagrant gebrek aan onpartijdigheid zou blijken;

Overwegende, ten aanzien van de twee onderdelen samen, dat de loutere omstandigheid dat de Staat via wettelijke weg het herstel nastreeft van het nadeel dat hem door een van zijn ambtenaren berokkend zou zijn, het voor de tuchtoverheid van die ambtenaar niet onmogelijk maakt om te oordelen of dat feit bewezen is en daaruit de conclusies te trekken; dat zulks het geval is ongeacht de hoedanigheid waarin de Staat in de mogelijkheid is gesteld om kennis te nemen van het strafdossier; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat verzoeker een achtste middel ontleent "aan schending (sic) van de kennelijk foutieve beoordeling, dwaling omtrent de motieven en machts-

overschrijding, doordat de bestreden beslissing ontegensprekelijk gemotiveerd is door het feit dat "de feiten een ruime weerklank hebben gekend die de goede naam van de rijkswacht en het vertrouwen (dat) de bevolking in die politiedienst stelt, ernstig in het gedrang hebben gebracht" terwijl dat element volkomen vreemd is aan het gedrag van verzoeker zelf, en een negende middel aan de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het algemeen beginsel van evenredigheid, aan kennelijk verkeerde beoordeling, aan dwaling omtrent de motieven en machtsoverschrijding, doordat de opgelegde tuchtstraf de zwaarste is, terwijl, eerste onderdeel, "de debatten voor de Onderzoeksraad aan het licht hebben gebracht dat de meeste feiten die verzoeker oorspronkelijk verweten werden niet gegrond waren", dat feiten van dezelfde aard bij de rijkswacht "uiterst frequent" voorkwamen en dat de in aanmerking genomen feiten, gelet op de omstandigheden, geen dermate strenge straf verdienen, en terwijl, tweede onderdeel, "de motivering van de omstreden handeling het niet mogelijk maakt alle argumenten te weerleggen die de Onderzoeksraad ertoe hadden gebracht ervan af te zien de strengste maatregel in de hiërarchie van de straffen voor te stellen";

Overwegende, ten aanzien van de twee middelen samen, dat de motivering van de bestreden handeling niet alleen betrekking heeft op de publiciteit die aan de feiten is gegeven, maar ook, inzonderheid, op de zwaarwichtigheid ervan, de rang van verzoeker bij de rijkswacht, zijn functie "waarvoor de geschonden deontologische regels nog strikter moesten gelden dan voor andere functies" en het feit "dat het inderdaad zijn taak was ter zake het voorbeeld te geven en geen activiteiten toe te staan die te zijn voordele (werden) gepresteerd, maar zowel de gemeenschap als andere personeelsleden benadeelden, vermits zij aldus

van voor hen bestemde diensten verstoken bleven"; dat de bestreden handeling aldus de redenen vermeldt waarom zij van het voorstel van de Onderzoeksraad afwijkt en dat in casu niet blijkt dat haar beoordeling van de feiten en van de eraan te verbinden tuchtstraf kennelijk onredelijk zou zijn; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat niet voldaan is aan een van de beide voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, die vervuld moeten zijn om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden handeling te kunnen bevelen,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing wordt afgewezen.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de XIe kamer, op drie februari 1900 vijfennegentig door :

De heer GEUS,	staatsraad, wnd. voorzitter,
Mevrouw THOMAS,	staatsraad,
De heer MESSINNE,	staatsraad,
Mevrouw NOTEBAERT,	griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

Chr. NOTEBAERT.

J.-Cl. GEUS.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD
VAN STATE, GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.